

Γράφουν οι **Νικολακόπουλος Γιάννης** και **Αναγνωστάκης Αλέκος**

Η αναστολή ή η «κατάργηση» ή όχι του επαναυπολογισμού των παλιών συντάξεων βρίσκεται εδώ και πάνω από ένα χρόνο στο κέντρο της πολιτικής. Ευρωπαϊκοί θεσμοί, πολιτικοί και οικονομικοί παράγοντες επέλεξαν το ζήτημα για να κάνουν πολιτική.

Και εδώ που τα λέμε δικαιολογημένα αφού το ζήτημα «καίει» **πάνω από ένα εκατομμύριο** συνταξιούχους και τις οικογένειες τους.

Η εικόνα είναι πλέον ορατή.

Η πολιτική της κυβέρνησης των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ για τις συντάξεις, έχει **τρία μη αμφισβητούμενα δεδομένα.**

1. Διατηρεί και αποδέχεται (επομένως καλύπτει πολιτικά) στη πράξη όλες τις μειώσεις (**22 τον αριθμό**) των συντάξεων κατά **20-25%** που επέβαλαν οι προηγούμενες από αυτόν μνημονιακές κυβερνήσεις.

2. Καθορίζει τον τρόπο υπολογισμού και του ύψους των συντάξεων με το ν. Κατρούγκαλου – που ισχύει ήδη από 13.5.2016 – και επιβάλλει μεσοσταθμιστικά νέες μειώσεις που φθάνουν το **22%** για τους νέους συνταξιούχους.

3. Προβλέπει την απαγόρευση στις επόμενες κυβερνήσεις(!) της αναστολής των μνημονιακών νόμων που είχαν ψηφίσει οι προηγούμενες κυβερνήσεις (νόμοι **4472/2017** και **4776/2017**). (Αδίστακτα εκτροχιάζονται ακόμη και από την εναπομείνασα όποια αστική δημοκρατία.)

Με το **νόμο Κατρούγκαλου**, που ισχύει ήδη από 16 Μάη του 2016, το συνταξιοδοτικό σύστημα άλλαξε ριζικά. Η σύνταξη αποτελείται πλέον από τη **βασική εθνική σύνταξη** και την **αναλογική σύνταξη**.

Η εθνική είναι **384!!!** ευρώ για όσους έχουν **20** ως **40** χρόνια ασφάλισης.

Η δε αναλογική υπολογίζεται με βάση το μέσο όρο των συνολικών αποδοχών από το 2002 και μετά και με χαμηλούς συντελεστές αναπλήρωσης επί των αποδοχών (**15,87%** για όσους δούλεψαν **20** χρόνια, **42,80%** για **40** χρόνια. (Πόσοι θα δουλεύουν άραγε 30 και 40 χρόνια;)).

Στις συντάξεις που έχουν προσδιοριστεί με το «νόμο Κατρούγκαλου» και έχουν ήδη σταλεί σε συνταξιούχους η κύρια σύνταξη π.χ. εκπαιδευτικού (Πανεπιστημιακής Εκπαίδευσης) με 33 χρόνια υπηρεσίας ανέρχεται στα **816** ευρώ, με 34 στα **840** , μείωση **23%**.

80.000 νέοι συνταξιούχοι - αριθμός που αυξάνεται καθημερινά- εισπράττει ήδη τις νέες μειωμένες συντάξεις που αποκτούν, για την πλειοψηφία των συνταξιούχων, **επιδοματικό πλέον χαρακτήρα**.

Να θυμίσουμε εδώ πως οι επικουρικές (π.χ. ΜΤΠΥ) μειώνονται διαρκώς με τελευταία μείωση και από τη σημερινή κυβέρνηση κατά **45%** τουλάχιστον. (πολλές πέφτουν στα 56 ευρώ το μήνα, στα 76 ευρώ το μήνα και στα 132 ευρώ μηνιαίως, όταν ήταν αντίστοιχα 148, 157 , 246 ευρώ).

Οι επιδιωκόμενες μειώσεις στις συντάξεις όλων των προ του Μάη του 2016 συνταξιούχων σκοπό έχουν να τις προσαρμόσουν σε αυτά τα επίπεδα.

Τυχόν υλοποίηση αυτής της πολιτικής αλλάζει δραματικά τη ζωή χιλιάδων πολιτών.

Μετατοπίσεις

Εδώ και μήνες όμως όλοι, θεσμοί και κυβέρνηση, μεταβάλλουν θέση, κάνουν «πίσω» στο ζήτημα των περικοπών συντηρώντας ταυτόχρονα μια αιωρούμενη ασάφεια.

Έτσι στις 11 Ιούνη του 2018 ο **Μοσκοβισί** αφήνει το θέμα ανοικτό: «Υπάρχει μια έκφραση στα λατινικά, δήλωσε, την οποία δεν έχω λησμονήσει: “*pacta sunt servanda*”, “οι δεσμεύσεις πρέπει να τηρούνται”. Ωστόσο οι δεσμεύσεις δεν είναι ανελαστικές... Ως εκ τούτου θα το συζητήσουμε (σ.σ. το ζήτημα των περικοπών των συντάξεων) στον καιρό του».

Δυο μήνες μετά, στις 16 του περασμένου Αυγούστου, μιλώντας στον ραδιοφωνικό σταθμό «ΘΕΜΑ 104.6» ο **κ. Κατρούγκαλος**, υπογράμμισε: «Έχουμε συμφωνήσει και θα το σεβαστούμε κατά γράμμα να μην αποκλίνουμε από τις θεσμικές μεταρρυθμίσεις». Παράλληλα δε εξέφραζε την εκτίμηση ότι «δεν θα εφαρμοστούν οι περικοπές στις συντάξεις από την 1η

Ιανουαρίου του 2019 διότι – όπως είπε- δεν αποτελούν θεσμική μεταρρύθμιση και δεν χρειάζεται η περικοπή...»

Ορκίζεται λοιπόν στην κατά γράμμα εφαρμογή των νεοφιλελευθέρων αντιδραστικών μνημονιακών αλλαγών με αντάλλαγμα τη μη περικοπή για τις κύριες συντάξεις των παλαιότερων συνταξιούχων.

Στις 14 Οκτώβρη ο Ντάισελμπλουμ δηλώνει τα ίδια: «Η Ελλάδα, επισημαίνει κατά πρώτον, έχει κάνει πολλά προκειμένου να γίνει βιώσιμο το συνταξιοδοτικό σύστημα, ...έχουν κλείσει οι «παρακάμψεις» (!) για πρόωρη συνταξιοδότηση, η θεσμοθετημένη ηλικία συνταξιοδότησης θα πάει στα 76 (!), έχουν καταργηθεί σταδιακά επιδόματα όπως το ΕΚΑΣ.

Παραδέχεται δε για τις τυχόν μειώσεις των συντάξεων ότι «οι Έλληνες έχουν ένα δίκιο ότι το μέτρο δεν έχει διαρθρωτικό αντίκτυπο», «μακροπρόθεσμα (σ.σ. το μέτρο) δεν εξοικονομεί πολλά, καθώς οι συνταξιούχοι θα βγαίνουν φυσικά από το σύστημα.. δηλώνει μιμούμενος τον Τσακαλώτο αυτός ο ανεκδιήγητος τύπος. Στο blog του μάλιστα επισημαίνει ότι «παρότι η Ελλάδα είναι σε καλό δρόμο, άλλες ευρωπαϊκές χώρες αναστρέφουν συνταξιοδοτικές μεταρρυθμίσεις. Στην Ολλανδία τίθεται υπό αμφισβήτηση η ηλικία συνταξιοδότησης (66 έτη), στην Ιταλία ήδη έχει συμφωνηθεί να χαμηλώσει, ενώ στη Γερμανία «η κυβέρνηση χειροτερεύει μία ήδη άσχημη κατάσταση».

Από κοντά και ο **Ε. Τσακαλώτος**.

Το ΔΝΤ δια της **Λαγκάρντ**, τονίζει την ανάγκη εφαρμογής των διαρθρωτικών αλλαγών, για δε τον ελληνικό προϋπολογισμό παραπέμπει στα όργανα της ΕΕ.

Το δε Αθηναϊκό και Μακεδονικό Πρακτορείο ειδήσεων σε δυο απανωτά τηλεγραφήματα επιμένει ότι υπάρχει συμφωνία μεταξύ κυβέρνησης και δανειστών παρά τις διαψεύσεις που ακολούθησαν.

Περί τίνος πρόκειται λοιπόν, γιατί όλα αυτά;

Ο πρώτος τους στόχος είναι ορατός, τον δηλώνουν.

Προκειμένου να εξασφαλίσουν την υλοποίηση και τη θωράκιση όλων των αντιδραστικών διαρθρωτικών νόμων που ορίζουν πλέον τις συνθήκες εργασίας, το ύψος και τους όρους αμοιβής εργασίας, τις ιδιωτικοποιήσεις του ότι κινείται και συμφέρει το ξένο, πρωτίστως, και εγχώριο κεφάλαιο, χρησιμοποιούν το ζήτημα της περικοπής ή όχι των συντάξεων ως

πολιτικό εργαλείο.

Η αναστολή και τυχόν τελική κατάργησή της μείωσης των συντάξεων αποτελεί κέρδος για το συνταξιοδοτικό κίνημα και ανάσα για τους πριν το 2016 συνταξιούχους. Κέρδος όμως πολύ μικρότερο από τα επιδιωκόμενα κέρδη του συστήματος.

Αν αυτή η πολιτική διαμάχη αλλά και μάχη του συνταξιοδοτικού και εργατικού κινήματος καταλήξει στην αποδοχή της πιθανής και προσωρινής - όσο ο επίμαχος νόμος παραμένει- κατάργησης του επανυπολογισμού των συντάξεων με αντάλλαγμα τη «διατήρηση των μεταρρυθμίσεων, δηλαδή τον ουσιαστικό παραμερισμό των αιτημάτων του κινήματος για άμεση κατάργηση του νόμου Κατρούγκαλου και όλων των αντιασφαλιστικών νόμων, η νίκη θα είναι «πύρρεια». Κινδυνεύει, αν το κίνημα δεν αποκαλύψει τα σχέδια τους και δεν εναντιωθεί επί της ουσίας σε αυτά, να μετατραπεί σε μπούμερανκ, καθώς οι «θεσμοί» σχεδιάζουν και οι κυβερνώντες αποδέχονται.

Πολιτικές (αστικές) ανησυχίες...

Ο δεύτερος πολιτικός τους στόχος δεν δηλώνεται ανοιχτά αλλά εύκολα συμπεραίνεται. Είναι η αναγκαία αποκατάσταση της σταθερότητας του πολιτικού συστήματος.

Στο εσωτερικό, η εξαφάνιση του ΠΑΣΟΚ, η καθήλωση της ΝΔ σε τέτοια χαμηλά - για την ιστορία της - επίπεδα επιρροής της, η από δεξιότερα και η από «αριστερά» της αμφισβήτηση, οι αντικειμενικές αντιφάσεις του πολιτικού βίου του ΣΥΡΙΖΑ (αριστερή λογοκοπία και ταυτόχρονη προώθηση νεοφιλελεύθερης πολιτικής), η μη μετατροπή του εργατικού κινήματος σε ενεργό υποστηρικτή αυτής της πολιτικής (με όποιους εν δυνάμει κινδύνους περικλείονται σε αυτό), απαιτούν πολιτικές κινήσεις ενίσχυσης τόσο του ΣΥΡΙΖΑ όσο και της Μητσοτακικής ΝΔ.

«Έξω», η σαθρή, αναιμική και κυρίως αντιδραστική έξοδος από την κρίση τρέφει τη διεθνή αστάθεια που με τη σειρά της επηρεάζει άμεσα και αμέσως τις εξελίξεις στη χώρα μας.

Η σταθερότητα επομένως του αστικού πολιτικού συστήματος στην Ελλάδα είναι κεντρικό και διαρκές ζητούμενο για τους «επάνω», ιδιαίτερα μπροστά σε αλληπάλληλες εκλογικές διαδικασίες, όπου τα κρυφά κινδυνεύουν ανά πάσα στιγμή να γίνουν φανερά.

Σε αυτό ο ΣΥΡΙΖΑ είναι ένα το κρατούμενο, η ΝΔ το άλλο, οι δυο αυτοί πολιτικοί πόλοι πρέπει να ενισχυθούν πολιτικά.

Οι δανειστές με τη μη ή τη μερική περικοπή των συντάξεων, επιδιώκουν να δοθεί η δυνατότητα στον ΣΥΡΙΖΑ να συντηρήσει σε σημαντικά εργατικά τμήματα του πληθυσμού την αυταπάτη ότι εκπροσωπεί τουλάχιστον το μικρότερο κακό. Να αποτραπεί δηλαδή τυχόν αλά ΠΑΣΟΚ εκλογική συρρίκνωση του ώστε να μην ακρωτηριασθεί το "αριστερό" ποδάρι του αστικού πολιτικού σώματος και κινδυνεύσει να χάσει την περπατησιά του.

Ταυτόχρονα σχεδιάζουν να διατηρηθεί ψηλά η ΝΔ.

Δύσκολος συνδυασμός, το μίγμα της πολιτικής και επί της περικοπής των συντάξεων δεν έχει οριστικοποιηθεί, η ρευστότητα διατηρείται και ωφελεί.

Οι κινήσεις που κάνουν οι «δανειστές», ΕΕ, ΔΝΤ και ΕΚΤ υπηρετούν μόνιμα την εξασφάλιση των όρων κερδοφορίας και αναπαραγωγής του κεφαλαίου που θωρακίζονται με τα μνημόνια.

Ήδη με τους μνημονιακούς νόμους το τελικό αποτέλεσμα είναι η αύξηση της κερδοφορίας των μεγάλων επιχειρήσεων, η ενίσχυση της σχέσης μισθών κερδών σε βάρος των μισθών.

Το 2016, που υπάρχουν συγκεντρωτικά στοιχεία, σύμφωνα με το ICAP, οι 10.696 Α.Ε. & ΕΠΕ εκτός χρηματοπιστωτικού τομέα, είχαν κύκλο εργασιών **117 δισ.** (αύξηση 3,2%) και «μικτά κέρδη» **25,5 δισ.** (αύξηση 6,13%), ενώ τα «κέρδη προ φόρων» **3,8 δισ.** (αύξηση 72,5%).

Το 2017 τα αποτελέσματα ήταν πολύ «καλύτερα».

Σύμφωνα με τις οικονομικές καταστάσεις 135 εταιρειών εισηγμένων στο Χρηματιστήριο, τα καθαρά κέρδη αυξήθηκαν **21,2%**. Ήδη η αναλογία κερδοφόρων και ζημιογόνων επιχειρήσεων επανήλθε στα προ κρίσης επίπεδα.

Στα πλαίσια αυτά φαίνονται διατεθειμένοι να «παραχωρήσουν 800 εκατομμύρια, μειούμενα χρόνο με το χρόνο καθώς με «φυσικό τρόπο» - κατά Τσακαλώτο και Ντάισελμπλουμ - θα εξαφανίζονται οι παλιοί συνταξιούχοι.

Στο κάτω - κάτω με τις μειώσεις των νέων κύριων συντάξεων, των επικουρικών και ορισμένων επιδομάτων, π.χ. ΕΚΑΣ, αντί να εξασφαλίζουν 4,5 δις το 2019, 3,332 δις. το 2020, 3,476 δις. το 2021, 3,2723 δις το 2022 (βλέπε τελευταία κυβερνητική έκθεση με τους «θεσμούς») μπορούν να πέσουν λίγο πιο κάτω.

Τα «νούμερα» αυτά - πίσω τους βρίσκονται άνθρωποι - βρίσκονται σε πλήρη αντιστοιχία με την πολιτική μισθών, με το βασικό μισθό των **586** ευρώ

Με συνέπεια, σύμφωνα με την «έκθεση του Ινστιτούτου Εργασίας της ΓΣΕΕ για την ελληνική οικονομία (2018)», σχεδόν τέσσερις στους δέκα εργαζομένους (το **37,4%**) στον ιδιωτικό τομέα να αμείβονται με καθαρούς μισθούς **κάτω από 700** ευρώ τον μήνα και **1,2 εκ.** συνταξιούχοι να ζουν σήμερα με αποδοχές **κάτω των 500** ευρώ.

Σε αυτή τη διαμορφωμένη πολιτική και οικονομική πραγματικότητα οι κυβερνητικές παρεμβάσεις προδιαγράφουν τη συνέχεια και πολιτική κάλυψη της αντιλαϊκής πολιτικής όλων των προηγούμενων κυβερνήσεων.

Απέναντι

Αυτά σχεδιάζουν.

Αλλά «η σοφία που δεν αντέχει το φως της ημέρας είναι απλά μηχανορραφία... Κι αν δεν το ξέρετε, σύντομα θα το μάθετε», υπενθυμίζει στο **«Οι επτά σοφοί της αρχαιότητας και το συνταξιοδοτικό»** ο Κίμωνας Ρηγόπουλος.

Μπορεί λοιπόν απέναντι σε αυτό τον αστικό πολιτικό αμοραλισμό να στέκεται σήμερα ουσιαστικά αδύναμο το εργατικό κίνημα. Να διαισθάνεται, να ζει, να αντιλαμβάνεται τη σκληρότητα της πραγματικότητας, να αδυνατεί, προς ώρας, να δώσει στο παρόν απαντήσεις με μαζικού τύπου χαρακτηριστικά.

Οι δυνάμεις όμως που με σταθερότητα σχεδιάζουν και επιδιώκουν να «σηκωθούμε ψηλότερα», παραμένουν στον αγώνα αναζητώντας ανυποχώρητα θέσεις και πρακτικές επανασύνδεσης με τη μεγάλη πλειοψηφία των εργαζομένων, των συνταξιούχων και της νεολαίας.

Οι ατομικοί δρόμοι αντιμετώπισης της σύγχρονης αστικής πραγματικότητας είναι από καιρό εκμηδενισμένοι! Καλούμαστε να πατήσουμε στέρεα και δημιουργικά στην αναντικατάστατη και νικηφόρα αξία της ενωτικής δράσης:

- Να ασκήσουμε μια αντίστοιχη πολιτική συγκέντρωσης ισότιμων μαχόμενων δυνάμεων.
- Να διατυπώσουμε τα αιτήματα κρίκους και να αναγνωρίσουμε τους τόπους και τους χρόνους, που οι δράσεις μας θα έχουν τη μέγιστη δυνατή αποτελεσματικότητα.
- Να συσπειρωθούμε στα συνδικάτα μας.
- Να εξασφαλίσουμε τη δημοκρατική τους λειτουργία.
- Να μετατοπίσουμε σκέψεις και δράσεις από την υπεράσπιση των ίδιων απόψεων στη συλλογική προσπάθεια επίλυσης των μεγάλων κοινωνικών προβλημάτων μας που

οξύνονται συνεχώς.

- Με κεντρικό επιδιωκόμενο στόχο ειδικά στο ζήτημα των συντάξεων την κατάργηση του νόμου Κατρούγκαλου.